

i el pagès, anomenat Medi, i fill d'una masia d'aquells volts, continuà la seva feina.

No tardaren a passar per aquell indret els soldats del governador, que, sabedors de la fugida de Sant Sever, anaven a encalçar-lo fos com fos. Preguntaren al pagès si havia vist el prelat per aquells contorns, i els respongué que, en efecte, havia passat vers el Castre Octavià amb quatre companys seus. Li demaneren si feia d'això molta estona, i Sant Medi els respongué que era en el mateix moment que ell estava sembrant aquell camp de faves. Aleshores es realitzà un prodigi, perquè en tan breu temps les faves havien granat i crescut extraordinàriament. El pagès quedà estupefacte davant d'aquell miracle, però persistí en la seva afirmació; i els soldats, creguts de que aquell home es burlava d'ells acabaren per a fer-li confessar el seu amor al Cristianisme i se l'emmenaren cap el Castre Octavià. Allí trobaren el Bisbe i els seus companys, que, junt amb Sant Medi, foren invitats a apostatar la seva fe. Davant la negativa d'aquests, el governador els féu sotmetre a horribles turments i finalment foren martiritzats tots; llurs cossos foren recollits pels cristians i fervorosament venerats es conservaren durant molts segles en aquell mateix lloc, en el qual fou edificat el Monestir de Sant Cugat; i encara avui dia es guarden en aquest ex-cenobi les relíquies de Sant Medi (1).

Aquesta és, breument extractada en síntesi, la tradició secular, encara avui ben viva i coneguda. A ella es refereix un llibret, imprès ara fa dos cents anys justos, que sortí de les premses de l'estamper barceloní Joan Jolis, a les darreries de 1733. Per tractar-se d'un opuscle interessant per a la bibliografia catalana, donarem ací una breu descripció del mateix.

Porta per títol: «Lo pagès Sant del Vallès, gloriosíssim Martyr y ditxos Cathalà Sant Madí. Sa vida, miracles y Martyri, escrit per lo V. P. Fr. Anton Vicens Domenech, Theolech, y Predicador de la Orde de Predicadors; y vertit del idioma Castellà, al Cathalà, per Pere Rares afecte, y devot del Sant: ab notas del mateix Traductor. Y se dedica al M. Ille. Y Rm. Sr. Dn. Fr. Josep de Lupià y de Roger, Abat del Monastir de Sant Cugat del Vallès, &c.»

Per bé que el traductor no esmenta de quina obra ha tret l'original de la seva versió, aquesta creiem correspon a un capítol del tractat d'Antoni Vicens Domènech, «Historia general de los Santos y varones ilustres en santidad, del principado de Cataluña», imprès per Gaspar Garrich, a Girona, en 1630.

(1) Heus ací ço que diu d'elles Mn. Josep Mas, en el fascicle «Les relíquies del Monestir de Sant Cugat del Vallès», pàg. 14: «Sembla providencial que mentres los cossos sants a la major part dels qu' á Octavià foren venerats gradualment varen ésser transferits a altres temples, ha restat a la primera gloriosa tomba qui, prop d'aquesta hi tingué lo bressol (Sant Medi)».